"கருணை"!
பூஜ்யஸ்ரீ சத்குரு தூளி பாபா

“கருணை”!

பொருளடக்கம்

1. கருணை--58

௨. மாயவனும் மாயையும்---91

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

"ஸத்தியம் பேசினால், தர்மம் நிலைபெறும்!"

"ஸ்ரீ ஸத் குரு திருவடி துணை"!

"நம்பினோர் கெடுவதில்லை"!

"அகம் பிரம்மம் ஜெகம் பிரம்மம்",

"அகமே எல்லாம்!"

"ஜெகத்பரமும், ஜீவர்களும்";

"ஏதும் இல்லை"!

"ஸ்ரீராம், ஜெயராம், ஜெய ஜெயராம்",

"ௐ"

"ஸங்கல்பமே உலகம்", ஸங்கல்ப ரஹிதமே மோ
விவஹார ஸத்தியமே உலகம்! "க்ஷம்!"
"எண்ணினால் ஜனனம்! மறந்தால் ஒன்றும் இல்லை!

"கருணை"!

"கருணை" என்றால் இறைவன்!

"இறைவன்" என்றால் கருணை!

இறைவனுக்கு, வேறு எந்த, வார்த்தைகளும் போட முடியாது! போடக்கூடாது!! போடத்தகாது!!!

கண்டிப்போ, தண்டிப்போ, அவனிடம் கிடையாது! ஆனால் "கண்காணிப்பு" (சாட்சிபாவனை)

மட்டும் உண்டு என, ஸ்ரீ மஹான்களின் அனுபவவாசகம் கூறுகிறது. நாம் எந்த நாமரூபத்தை "கற்பனை" வடிவில் கொடுத்தாலும், அவன் அதைக், கருணையுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறான். காரணம் என்னவென்றால்? செயல்பட முடியாத, "பரசொரூபமே"! செயல்படும் நிமித்தமாக, "இறை" சொரூபமாக வருவதால், இக்கலியுகத்தில், இச்ஜீவர்களுக்காக, "பிரதானமாக" (மனம்படைத்த மனிதனுக்காக) மட்டும், அவன் மனதில் எதை ஏற்றுக் கொள்கிறதோ, அந்த வடிவத்தை தாங்கி "ஸ்ரீபகவானாக" வருகிறது!

உ

இங்கு ஸத்வகுணம் (ஸாந்தி சொரூபம்)
ஒன்றே, ஸ்ரீ பகவானுக்குப் பொருந்தும்.
மற்றும் எந்த "ரஜோ. தமோ" (கோரகுணங்கள்) இருந்தாலும், அவைகள்,
ஸ்ரீ பகவானுக்குப் பொருந்தாது. மற்றும் கோரகுணங்கள்
இருந்தால், அவைகள் தேவதைகள் (தேவர்கள்) என்ற
நிலையில், "காவல்" தெய்வங்களாகும்!
ஸ்ரீபகவான், ஏன் ஸாந்தி சொரூபமாக இருந்து கொண்டு
கண்டிப்பு, தண்டிப்பு இல்லாமல் "ஸத்வகுண"
சம்பன்னராக இருக்கிறான் என்றால்? ஓர் ஜீவன், பக்குவ
நிலை பெற்று, சாட்சியாக (இறைவனை) ஆக்கிக் கொண்டு, பின்
சர்வசாட்சி (அகண்ட பாவனையாக) ஆனால் தான், அவன்
"ஜீவன்முக்தன்" என்ற, பிறவா நிலை
பெறமுடியும் என்ற, "கருணையின்" வாத்
ஸல்யத்தாலேயே, அவ்வாறு இயங்குகிறது. சாட்சி
பாவனை என்றுவே "ஸமத்வம்" (பேதமற்ற நிலை)
எனப்பொருள் படும். ஏற்றதாழ்வுகள் மனதுக்கு பொருந்தும்.
ஸமத்வம் அறிவு என்ற ஸ்ரீ பகவானுக்குப் பொருந்தும்!
ஆகவே கருணையென்ற ஸ்ரீ பகவான் நிலை பெற்றால்தான், ஜீவன் முக்தி
நிலை, பெறமுடியும் இது ஸத்தியம்.

இக் "கருணை" நிலக்கு ஓர் விளக்கம்:

பிரமாணமாக சொல்கிறோம் :- அதாவது ஸ்ரீபகவான், இக் கலியுக தோஷங்களிலிருந்து, "அன்பர்களை தம்" வசம் ஈர்ப்பதற்காக, ஒவ்வொரு இல்லங்கள் தோறும், தினமும், "வாசலில்" காத்து நிற்கிறான்! உங்கள் குடும்பத்திலுள்ள, எவராவது, "ஒருவர்" ஆகிலும், நம்மை "உள்ளம் உருகி!" அழைக்கமாட்டார்களா என, "ஏக்கத்துடன்!" காத்து நிற்கிறான் எம்பிரபு! அழைத்தால் வீட்டினுள் உடனே வந்துவிடுவான்!

ஒருவராவது அவனை ஏறிட்டுப்பார்ப்பதும் இல்லை!

"ஹே பிரபோ (கண்ணா)" நீ ஒருவன், வந்தால் போதும் என, அவனை அழைப்பாரும் இல்லை!

இது இல்லை! அது இல்லை! இது வேண்டும்! அது வேண்டுமென, உங்கள் வினையின், "அபிலாஷைகள்!" மட்டும், தேடி, நாடி, ஓடி அங்காடி நாய்போல் (தெருநாய்போல்) வீணை அலைந்து அலைந்து, காலவோய்ந்து போய், "அக்கடா" (அப்பாடா) என சோர்ந்து விழுந்து விடுகிறீர்களே!

உ

இது நியாயமா? அவனை மனம் உருகி, கண்ணீர் பெருகி, அழைத்தால் அவன் வீட்டினுள் வந்தால், அனைத்து **சஞ்சலங்களும்**! நீங்கி விடுமே?

நீங்கள் கேட்கலாம்:- வீட்டு வாசலில் நிற்கும் ஸ்ரீ பகவான், வீட்டிற்குள், ஏன் வரலாகாது? அவன் வீடுதானே? அவன் குழந்தைகள் தானே? அவன் பொருள்கள் தானே?

யாம் சொல்கிறோம்:- ஸ்ரீ பகவானின் தன்மை என்னவென்றால்?

“**நீ அழைக்காமல்**” அவன் வரமாட்டான்! அவன் வர முடியாது! அவன் வரக் கூடாது!

“**நீ கொடுக்காமல்**” அவன் எடுக்க முடியாது! எடுக்கக் கூடாது! எடுக்க மாட்டான்!

“**அவனுடைய**” பொருள்களை, “**எனதாக**” பாவனை பண்ணி, “**நான்**! **என்னால்**! **என்னுடையது**!” என உரிமையும், உடைமையும் பாராட்டி, “**தோஷம்**” உள்ளாகுகிறீர்களால், அப்பொருள்களை “**உனதாக்கிக்**” கொண்டதால், அத்தோஷம் நீங்க, நீயே மனமுவந்து,

உ

மனம் கனிந்து, எல்லாம் நீயே! எல்லாம் உன்னால்! எல்லாம் உன்னுடையதே என, சர்வார்ப்பணமாக கொடுக்காமல்,

"அவன் வரவும் மாட்டான்! அவன் எடுக்கவும் மாட்டான்!"

பக்தன் கொடுக்காமல், ஸ்ரீபகவான் வாங்க முடியாது! வாங்கக்கூடாது! பக்தன் அழைக்காமல் ஸ்ரீபகவான் வர முடியாது! வரவும் கூடாது!

"இதுவே நியதி!!!"

ஓர் உண்மை என்னவென்றால்? எம்பிரபு உங்களுக்காக, காத்து நிற்பதில், சோர்ந்து போக மாட்டான். எப்படியும் நம்மை, அழைப்பான் என்று, "நம்பிக்கை! அவனிடம் இருக்கிறது! (எப்படியும் நீ அழைத்தே தீர வேண்டும். ஓர் நாளில்)

"சந்தேக பிராணி நீ ஏனோ!

வெளக்கமோ? தெய்வீகமோ? அனைத்திலும் சந்தேகம்? சந்தேகம்? சந்தேகம்? சந்தேகம்? சந்தேகம்? உன் "சந்தேகங்களை" உடைத்தெறிந்த மறுநொடியே, உன்னிடம் வந்தும் விடுவான்! அனைத்தையும் பூர்த்தியும் செய்வான்!

உ

ஓர் காட்சியை எமதய்யன் திருடன், (கண்ணன்) காட்டி அருளினன்.

வில்லாளி வீரன் விஜயனும், எமதண்ணலும் ஏதோ ஓர் காரியமாக, வான வீதியில் புஷ்பக விமானத்தில், சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஓர் இடத்தில், ஓர் கடல் போன்ற ஓர் நீர்பரப்பு. கீழே கண்டனர். உல்லாச பயணம் செய்தவர், அப் படகு உடைந்து, ஆழ்ந்து போன தன்மையினால், ஜலத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டு, கரையேற ஓர் துறை காணாமல், அவதியுற்றனர்.

அதை கண்ணுற்ற விஜயன் சொல்லுவான்:- ஹே கமலக்கண்ணா! இதோ பார், உயிருக்காக மன்றாடும், ஜீவர்களை காப்பாற்றுவோம் வா?

கண்ணன்:- (கடும்) "ஆசையே அவஸ்தை," "பேரா மோஹத்தில்" சிக்கிய அவர்களுக்கு, உபகாரமும் அபகாரமாய்! முடிவுறும் நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்! அவர்கள் வினையும், மனமும்! அவ்வாறாக இருக்கிறது. ஆகவே அவ்விரண்டையும் சாதமாக பயன் படுத்திக் கொண்டு "விதிதேவன்" தன் காரியத்தை, ஒழுங்காக செய்து கொண்டிருக்கிறான். ஆகவே நாம், அங்கு செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

காண்டீபன்:- ஓஹோ! நீயெல்லாம் உணர்ந்தவனே! ஆனாலும் நீ சொல்லும், வினை மனம் விதி இவைகளின் செயல்பாடு என்ன தான் இருந்தாலும், விதியை மதியால் வெல்லலாம்; என்ற

உ

வாசகப்படி, நாம் படகு ஒன்றை, தொண்டு சென்று, "நம்மை நம்பி"னோரும், ஜீவர்களை கரை சேர்க்கவாமே! முயற்சி திருவினையாக்கும்; என்ற ஸூக்திய வாக்கு, அவர்களை நம்பச் செய்து, கரை யேற்றி விடாதா?

கண்ணன்:- (கலகல கலகல வென சிரித்தான்) விதிமுடிந்த ஜீவர்களுக்கு விதியை மாற்றச் சொல்கிறாயா?

காண்டீபன்:- அந்த விதியை எழுதியவனே நீதானே? பின் ஏன் இப்படி இக்கட்டான சூழ்நிலையில், அதை மாற்றி வேறு இடத்தில் அதை முடிக்கவாமே? நாம் காணும் நிலையில் அவை நடைபெற வேண்டாமே

கண்ணன்:- எது எது? எங்கெங்கே? எப்படி எப்படி? முடிய வேண்டுமோ? அது அது! அங்கங்கே! அப்படி அப்படி! முடிந்தே ஆகும்! "இறை அன்பில்" திளைத்த பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு, "சுட்டிக்" காட்டிய மறு க்ஷணம், "புரிந்து" கொள்வர். மோஹபோதையில் மயங்கிய ஆன்மாக்களுக்கு, எத்தனை எளிதாக சுட்டிக் காட்டினாலும், அது "நீர்மேல் எழுத்து"க்கு ஒப்பாகும்! மோஹத்தில் சிக்கியவர்கள் காலன் பிடியில் சிக்கிக் கொள்வர்

காண்டீபன்:- ஹே கண்ணா! நீ ஒரு வஞ்சகக்காரன் (ஒருதலைப்பக்ஷமானவன்)

உ

ஆகவேதான் உன் பக்தனிடம், அளவற்ற "கருணை" காட்டுகிறாய்! அறியாத, அறிவில்லாத ஓர், பாமரனிடம், கருணை காட்டோம் என்கிறாய்? உன் பிடிவாதம் சரியில்லை! அவர்கள் விதி முடிந்தவர்களா? விதி முடியாதவர்களா? என்பது நாம் "முயற்சி" செய்துபார்த்தபின், முடிவு செய்ய வேண்டிய ஒன்றாகும்!

ஜலத்தில் மூழ்கி, உயிருக்காக போராடும் ஒருவனிடம் ஓர் "படகைகாட்டி"! இதில் ஏறிக்கொள், மகனே என, அன்போடு அழைத்தால், எவன்தான் மறுப்பான்? அவஸ்யம் நம்மை நம்பும், ஜீவர்களை, கரையேற்றிவிடவாம் என கூறிவிட்டு இருவரும் ஓர் படகுடனே, உயிருக்காக போராடும், ஓர் ஜீவனிடம் வந்து, கண்ணனும் காண்டீபனும், தம் இருகரம் நீட்டிக்கொண்டு :- ஐயா! பயம் வேண்டாம்! இப்படகில் ஏறிக்கொள். உன்னை பத்திரமாய், கரை சேர்ந்து விடுகிறோம் என்றார்கள்.

அச்ஜீவனின் நிலை :- ஜலத்தில் சிக்கிய நிலையில், "ஐயா!" என்றோ; "அப்பா!" என்றோ, வாய்துவாரத்திலும், மூக்கு துவாரத்திலும், ஜலம்தான் போகுமேதவிர, நீக்குப் போக்கில்லை! (அந்தோ சிரமம்)

அது ஓர் “மரண அவஸ்தை” ஆகும்! அந்நிலையில், கண்ணனும் தாண்டவனும், இந்நிலையில், “நான்கு” அபய கரங்களையும் நீட்டுகிறார்கள்!

அவஸ்தைப்படுபவன் “பயந்த நிலையில்” தம் “பயகரத்தை” மேலே உயர்த்தினான். “ஆறுதலுக்காக” ஆறு கரங்களும், சந்திக்கும் வேளையில், ஓர் “பொன்” முட்டை ஒன்று, அப்படியே ஐவத்தில் மிதந்து வந்தது. மரண அவஸ்தையோடு, போராடும் அச்ஜீவன், தன்னைக் “காக்க வந்த” கடவுளர்களையும் காண்கிறான். “காலனை” வந்த “காசையும்” காண்கிறான்.

(காசே தான் கடவுளடா! அந்த கடவுளுக்கும் இது தெரியுமடா!) என்ற நிலையிலுள்ள, இன்றைய கலியுக ஸ்ரீமான்களின் வாக்குப்படி, அச்ஜீவன் ஓர் கணக்கு போடுகிறான். எப்படி என்றால்?

உ

நம்மை தாக்கப் போகும், அவ்விருவர்
கைகளிலும் ஒன்றுமில்லை!
நாம் ஏறப்போகும், அப்படகினிலும்
ஒன்றுமில்லை!
ஆனால், இப்பணமோ, ஓர் படகு போன்று
நம்மை கரை ஏற்றும் ஓடமாக,
மிதந்து வருகிறது. இப் "பணப்படகை"!
பற்றிச் சென்று, கரையேறிக் கொண்டோமானால்,
உலகம் புகழும் வண்ணம், "கோடீஸ்வராக"!
வாழலாமே என, மனக் கோட்டை
கட்டினான். பணத்தை நம்பினான்! பகவானை மறந்தான்!
மண் குதிரையை நம்பி, ஆற்றில் இறங்கிய கதையானான்!
காண்டீபன் திகைத்தான். எம் கண்ணன் சிரித்தான்!
நம் காண்டீபன், ஓர் ஜீவனவன், கடவுளே! நான்
சாகப் போகிறேனே? என்னைக் காப்பவர், யாருமில்லையா?
என அலறியபடியே திக்குமுக்காடிக் கொண்டு, நீந்தவும்
சக்தியற்றவனாய், தன் "சக்தி" முழுவதும் இழந்து,
மரணவலைதனையோடு, போராடும் ஜீவனைக் கண்டான்.
அவனைக் காப்பாற்றலாம் என, காண்டீபன் வேண்ட, எம்
கண்ணனும், சிரக்கம்பம் அசைத்த வண்ணம், "சரி"!
என்றான்.

உ

அவனருகே, கண்ணனும் காண்டீபனும்,
படகை கொண்டு நிறுத்தினர். அந்த
ஜீவனும் படகையும், அவ்விருவரையும்,
ஆவலுடன் நோக்கிய வண்ணம், இனி நாம்
"பிழைத்துக்" கொண்டோம்;
என்ற ஆசையுடன் ஐயா! ஐயா! ஐயா!
தூக்கு ஐயா! நீங்க நல்லா இருக்கணும், என்று புகழ்
துதி பாடிய வண்ணம், "ஆறு கரங்க
ளும்!" இணையும் நேரம்.

ஓர் அழகிய மாது, அவளும் உயிருக்குப் போராடிய
நிலையில்; அவன் அருகே கண்டான்! அந்த "பெண்
மோகத்தில்"! புத்துணர்ச்சி (காம
உணர்ச்சி) பெற்ற "ம்மையப்ராந்தி" மயக்
கத்திலே, அவ்விருவரையும், அப்படகையும் நம்பி
சென்றால், "கரைசேரலாம்!" ஆனால்
"கரைகாணா இன்பம்!" நம்மை
சேராதே! இந்த அழகான மாது சிரோன்மணியே நமக்கு
போதும்! பகவானும் (கரை யேற்றுபவனும்) வேண்டாம்!
அந்த படகும் வேண்டாம். இந்த பாவையே நமக்கு போதும்,

உ

என
அந்த வெண்பாவையைப், பற்றி கரை ஏறிய
வன் கதை:– ஓர் "முதலையை"
அதன் மேல்
நம்பி ஏறி, கரை ஏற முயன்றவன் கதை
எப்படியோ, அப்படி முடிவுற்றது.

இக்கதையிலிருந்து நீங்கள் உணர்வதாவது:–
முன் கதையில் சொன்னபடி, ஸ்ரீ பகவான் உங்கள் முன்
"ப்ரத்யக்ஷமாய்"! நிற்கிறான்.
ஆனாலும், உங்கள் ஜகவாச தோஷ பழக்கமானது,
"காம, காஞ்சன" (பெண், பணம்)
ஆசையானது, உங்கள் "மனதை" விடேன்
என்கிறதே என் செய்வோம்? என்கிறீர்கள்.
உங்கள் மனமானது, மனைவியை "நான்" விட்டுவிட்டால்! "குடும்பத்தை"!
"என் கண்மணி" அவள்" (குடும்ப)
"கண்மணி"? "பணம்" (உயிர்கொல்லி)
இல்லாமல் நான் வாழமுடியுமா? பணம் தேடாமல்
வாழ்க்கை இல்லையே? என் மனைவியை (குடும்பத்தை)

"நான்," காப்பாற்றாமல், வேறுயார் காப்பாற்றுவார்கள்?

"ஊர்." "உலகம்,"

"உறவு," "சுற்றம்." "நட்பு"!

தூற்றுமே! பழிக்குமே! பகைக்குமே! நம்மை வாழவிடாமல்,

என்னென்ன, செய்ய வேண்டுமோ, அத்தனையும் செய்யுமே

என, "சந்தேகத்தால்"! கவலை, பயம்,

துக்கம், சஞ்சலம் இவைகள் "பேய்மனதை"

ஆட்டு ஆட்டு என்று, ஆட்டுகிறதே என் செய்வோம்???

என என்னைத் தோணுதா? அப்பயந்த எண்ணமே பலிதமாகும்! பயம், வேண்டாம்!

"நிர்கதி"! உண்டானால் "அந்த" இறைடியே,

"ஸத்கதி"! உண்டு என்பதே, பிரமாண உண்மையாகும்!

இது இந்த, ஏழை வைத்தியத்தின், ஸ்வய அனுபவமாகும்!

இங்குதான் "நம்பினோர்கெடுவதில்லை" என்பது, ஸத்தியமாய் பிரகாசிக்கும்!

உ

ஓம் அன்பான குழந்தைகளே!

யாம் உங்களை பணம் தேட வேண்டாம்

என்றோ, மனைவியை (குடும்பத்தை)

நேசிக்க வேண்டாம் என்றோ சொல்லவில்லை.

அது உங்களால் முடியாது

"துறவறம்!" மேற்கொள்ளுங்கள் என்றும்,

சொல்லவே இல்லையே!

நான் காப்பாற்றுவேன்! என்றால் முடியும்! இவை எல்லாம்

என்னுடையதே என்ற "தற்காப்பு" சக்தி மட்டும்,

வேண்டாம் என்கிறோம்! இது உங்களால் முடியும்!

எல்லாம் நீயே! உன்னால் முடியும்! எல்லாம் உன்னுடையதே!

எம் வினையின்படி, "அடிப்பதும்!" எம் வினையின்படி,

"அணைப்பதும்!" உனக்கு உரிமை உண்டு.

அடித்தால் அழவும், அணைத்தால் சிரிக்கவும் தான்,

எம்மால் முடியும்! வேறொன்றும் எமக்குத் தெரியாது.

என "நிர்மலமாக!" அவனிடம் விடுவதே,

சர்வார்ப்பணமாகும்! அங்கு உன் வினை அறிந்து,

அவன் நடத்திடவும், அதன் "கருணை கொடு

கணை, குறைத்து உன்னை ஆள, அவனுக்கு திறமை உண்டு. ணம்"!

உ

கேள்வி:— இக்கதையில் கூறிய பொன்னும் பெண்ணும், "அவன் வினை" சம்பந்தப்பட்டவர்களா? வினை சம்பந்தம் இல்லாதவர்களா? என கேள்வி எழலாம்? "கணே!"

பதில்:— "வினை சம்பந்தம் இல்லாதவர்"

கேள்வி:— அப்படியானால் வினை சம்பந்தம் இல்லாதவைகளை, ஸ்ரீ கருணையின் பகவான், அவர்கள் கண்களில் காட்டலாமா? மரண அவஸ்தையில் இருக்கப்பட்டவனுக்கு, அபயம் கொடுத்து காப்பதை விடுத்து, அவர்களை சிக்கலில் மாட்டி விடுவது, ஸ்ரீ பகவானுக்கு அழகில்லையே? இது எவ்வாறு ஸ்ரீ பகவானுக்குப் பொருந்தும்?

பதில்:— இதன் முக்கிய கருத்து யாதெனில்? மரண அவஸ்தையில், போராடுபவனுக்கு, "உயிர்தான்" முக்கியமே தவிர, "பொருள்" முக்கியமல்ல, (பொன், பொருள், பெண் போகம் முக்கியமல்ல.) என்பதை நிரூபணம் செய்வதே இக்கதையின் கருத்து ஆகும். மேலும் பொன்னோ, பொருளோ, பெண்ணோ "பிழைத்து வந்தால்தானே" அனுபவிக்க முடியும்? இறந்து போனால், இவன் எதை காண முடியும்? எதை அனுபவிக்க முடியும்? மேலும் "போக மோக வேகத்தில்!

உ

(தருமாற்றத்தை)

"கவர்ச்சியை" சித்தரிப்பதே இக்கதையின் கருத்து ஆகும். இதை யொட்டி ஓர் சம்பவம் தருகிறேன். இதை சிரத்தையுடன், உணர்ந்து அனுபவிக்கவும்.

ஓர் காட்டாற்று வெள்ளம்.

(அதி வேகமாக செல்லும் பிரவாகம்) ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது! ஓர் இளமையான மனிதன், சாமக்கிரிகைகள் அடங்கிய ஓர் மூட்டையை தலையிலும், (அதை ஒரு கையால் பற்றிய நிலையிலும்) மறுகையில் தம் இளம் மனைவியை, பற்றிய நிலையிலும், அவன் மனைவி தம், இரண்டு வயது குழந்தையை, ஒக்கலில் (இடுப்பில்) தாங்கிய நிலையிலும். அக்காட்டாற்றை கடக்கின்றனர். இவர்கள் ஆற்றில் இறங்கும் நேரம், தொடையளவு இருந்த ஜலமானது, இவர்கள் பாதிதூரம் செல்லும் முன்பாக, வேகமாக கூட ஆரம்பித்தது. இடுப்பளவு வந்தது. அடுத்து மார்பளவு வர ஆரம்பித்தது. இவனால் **நான்கையும்** (மூட்டை, குழந்தை, மனைவி, தான்!) சமாளிக்க முடியவில்லை.

கணவன்:— பெண்ணே! ஜல வேகத்தை என்னால் சமாளிக்க முடியவில்லை என்ன செய்வது?

மனைவி:— தலைபாரத்தை கழற்றி விடுங்கள்!

கணவன்:— சரிதான் நாம் இருவரும், உயிரோடு இருந்தால், பொருள்களை சேகரித்துக் கொள்ளலாம் எனக்கூறிக் கொண்டே தலைபாரத்தை **நழுவ**விட்டான்.

உ

அடுத்த சில நொடிகளில், மனைவியை பார்த்து பெண்ணே! உன்னையும், குழந்தையையும், சமாளிக்க முடியவில்லையே, என் செய்வது என்றான்? உடனே மனைவி, ஸ்வாமி! நான், குழந்தையை வேண்டுமானால் விட்டு விடுகிறேன். என்னை மட்டும் விட்டு விடாதீர்" என, கண் அழுதுவேண்டிய வண்ணம், குழந்தையை **நழுவ** விட்டு விட்டாள். அக்குழந்தை அம்மா! அம்மா!! அம்மா!!! என, அலறிய வண்ணம் மறைந்தது! அது சமயம் கணவன், மனைவியை தேற்றினான். நாம் இருவரும், பிழைத்துக் கொண்டால் ஓர் குழந்தையை பெற்றெடுக்கலாம் என, அவளை சாந்தி சமாதானப் படுத்தினான். அடுத்த சில நொடிகளில், அவனால் மனைவியையும், இழுத்துச் செல்ல முடியவில்லை! அவன் சொன்னான் பெண்ணே! உன்னையும், என்னால் காப்பாற்ற முடியவில்லை. "உன்னை காப்பாற்ற முயன்றால், உன்னையும் காப்பாற்ற முடியாமல், **நானும் இறக்க நேரிடும்!** ஆகவே நான் ஒருவன் பிழைத்தால், வேறு மனைவியையும் திருமணம் பண்ண முடியும். சில குழந்தைகளையும் பெற முடியும். தேவையான சாமக்கிரிகைகளையும் (பொருள்களையும்), தேடிக் கொள்ள முடியும். என சொல்லிக் கொண்டே, "**ஆசை மனைவியையும் நழுவ**" விட்டு விட்டான்! இக்கதையைப் போல், மரண அவஸ்தையோடு போராடும் ஒருவன், "**அந்தவினாடி**"! அனைத்தையும் விட்டால் மட்டும், தான் பிழைக்கலாம்!

(இது உலகியல் வார்த்தை உங்களுக்கல்ல)

உ

ஆனால் நீங்கள் அனைவரும், எல்லாம் நீயே!
எல்லாம் உன்னால்! எல்லாம் உன்னுடையதே!
என, உங்கள் "மனதால்" விட்டமறு
க்ஷணம், ஒன்றும் இயலாத் தன்மை என்னும்,
"நிர்க்கதி" ஆனால்; அவனுடைய "ஸத்கதி"!
உடனே சித்திக்கும். இது இப்பைத்தியத்தின் ஸ்வய அனுபவமாகும்!

அந்த இறைநிலையை பெறும் போது?
அவன் "கருணை"! எப்படி சித்திக்கும் என்றால்?

1. "தனிக்க வைப்பான்" பின்னர்
2. "தவிக்க" " பின்னர்
3. "இயலாத தன்மையை"

கொடுத்து, அனைத்தும் அவனே ஆகி நிறைவான்!

1. தனிக்க வைப்பான்:— நாமரூப ஜகம் (அனைத்து பொருள்களும்) ஸ்ரீ பகவானுடையது. அவன் பொருள். அவன் இயக்கம். அவன் பொருளாகவும் அவன் இயக்கமாகவும். இருந்தாலும், இச்ஜீவர்களின், "வினை" இல்லாமல், அவன் இயக்க முடியாது. அவனிடம், முழுமையாக சரண் புகுந்து விட்டால், உன் பிராப்தத்தின்படி, நடைபெற வேண்டியது, இயல்பாகவே நடைபெறும். ஆனால்?

உ

பிராரப்தம் இல்லாமல், ஆகாமியமாக, நினைவையும், எண்ணவோ, சொல்லவோ, செய்யவோ, முடியாத நிலையில், அனைத்தும் உடனே நிற்காது. "படிப்படியாக" நாமே குறைந்து குறைந்து குறைந்து வந்து நிறுத்தப்படும்! அதாவது, அறியாமையினால், இன்பமாக சுவைத்த "பொருள்களும்" "உறவு" "நட்பு" முதலியவைகளும், "சுற்றமும்" அனைத்து நாம ரூபங்களும், உன்னிடம் தாமே தன் போக்கு வரவுகளை குறைத்துக் கொள்ளும்! ஓர் உண்மை என்னவென்றால்? இங்கு "தனிமை" என்பது "இனிமை" நிறையும்! "ஆனந்தம்" படிப்படியாக, கூடி கூடி நிறையும்! இங்கு தனித்து வைப்பான், என்ற வாசகமானது, நாம ரூப ஜகம் "என்னுடையதல்ல" அனைத்தும், எம் தந்தையாகிய, ஸ்ரீ பகவானுடையது. யாம் அவனுடைய குழந்தையான படியால், அங்கு "பிறருடையதாக" கண்டால் தான், ஆசையும், அவஸ்தையும் பெருகி, துன்பத்தை தொடுக்கும். "நம்முடையதாக" உணரும் போது, இன்பதுன்பம் குறைந்து, நின்று விடும்! ஆனந்தம் பெருகி நிறையும்.

இங்கு நாமும் நம் தந்தையுமாக, "தனித்து" நிற்போம்! அங்கு எமக்கு அன்னியம், எதுவும் இல்லாத தன்மையினால், இது "தனிமை" யென, பேசப்படுகிறது.

அ. தவிக்க வைப்பான்:- நமக்கன்னியம், ஏதுமில்லாத தன்மையினாலும், தந்தையும் தனயனும், இங்கு தனிமையில், "சமமான" தன்மையாலும், இது விசிஷ்டாத்வைதம், எனப் பேசப்படுகிறது. தந்தையாக, நாமரூபஜகம், நமக்கு அன்னியமாய் தோற்றியதாலும், நாம் நம் தந்தை ஸ்தானத்தை, பெறாத தன்மையாலும், "மஹாஅவஸ்தையோடு" கூடியிருந்த தன்மையாலும், அது "துவைதம்" எனப் பேசப்படுகிறது.

இங்கு தவிக்க வைப்பான் என்று ஏன் சொல்கிறோம் என்றால்? நாமரூப குண தோஷங்கள் நாசமானாலும், நாம் நம் தந்தை ஸ்தானத்தை பெற்றாலும், ஸ்தானம் என்ற "ஸ்தாபனத்தை" பெற்றாலும், "தந்தை" என்ற, "பரிபக்குவ" நிலைக்காத "ஏக்கம்" அதீத நிலையாகும்! இங்கு இந்த ஏக்கமே, தவிக்கும் நிலை என ஸ்ரீ மஹான்கள் சொல்வார்கள்!

௨

இங்கு நளிக்கும் நிலையும், நழிக்கும் நிலையும், எவனே ஒருவன் செய்கிறான் என்ற கருத்தில் கூறப்படுவதேயாம்;

நம் "மாயாமனமும்!" மாயா சொரூபியான "ஸ்ரீபகவானும்!" துவைத பான்மையில், "கல்பிக்கப்படுவதால்" படுத்துவது ஸ்ரீபகவான் என்றும்; படுவது மனம் என்றும், உரை வேண்டும்! இவ்விரண்டும் இல்லாததே! ஆனாலும் பொய்கதையைச் சொல்லி, மெய்க்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. அந்த மெய்யை விளக்க, வாக்கும் இல்லை! வழியும் இல்லையெனவாம்!

3. இயலாத்தன்மையை தொடுப்பான்:— இங்கு இந்த தொடுப்பான் என்பது, உபசார வசனமே! இதை "இயலாத்தன்மை" ஆகிவரும்! என்பதே, ஸத்தியமாகும். இந்நிலையில், "நாம் அதுவாகவே" இருக்கிறோம் என்ற நற்போதகம்

ஒன்றே, அங்கு இருக்க முடியும். இதுவே "அத்வைத" நிலைமையாகும்! இங்கு இந்நிலை பெற்றவனுக்கு, எந்த "செயல்பாடும்" இல்லவே இல்லை! செயல்படவும் முடியாது! செயல்படும் நிலைக்கு, மனமோ அதைச் சார்ந்த "ஜகத்தோ", "ஜீவர்களோ", "ஈஸ்வராதிகளோ", முக்காலங்களிலும் இல்லை யெனலாம்! இங்கு இயலாத் தன்மையை கொடுப்பவனோ, பெறுபவனோ, இல்லவே இல்லை! இங்கு அனைத்தும், ஒன்றுபட்ட தன்மையினால், எந்த அவஸ்தைகளும் இல்லவே இல்லை. செயல்பாடும், செயல்படுவதும், இல்லாததனால் இது, இயலாத் தன்மை யென்று கருதப்படுகிறது என்று, ஸ்ரீ மஹான்கள் சொல்வார்கள்!

மேலே கூறிய, மூன்று வாசகங்களுக்கும் "பக்தியின்" நிலையில், ஸ்ரீ பகவானின் கருணா சாகரம் என, சொல்லும் நிலையில், தனிக்க வைப்பவன் என்றால், ஸ்ரீ பகவானே நீயே கதி யென, சரணாகதி பண்ணும், பக்குவ ஆன்மாவை, இவ்வுலக போகம்,

இனி உனக்குப் போதும், என்ற நிலையில், அனைத்து "**போகங்களையும்**" நிலை (வினை) கண்டு! பக்குவம் (மனம்) அறிந்து! கொடுப்பதை மட்டுமே கொடுத்து, எடுப்பதனைத்தும், எடுத்துக் கொண்டு (பொன், பொருள், உறவு, சுற்றம், நட்பு என்ற, அனைத்து ஜீவ உபாதைகளையும், எடுத்துக் கொண்டு) தவிக்க வைப்பான்!

தவிக்க வைப்பான் என்றால், ஜக வாச தோஷ பழக்க வழக்கத்தால் வரும், அனைத்து நாமரூப வஸ்துக்களும் அவனுக்கு, "**இன்பமும்**" "**துன்பமும்**"! கொடுக்காமல், அறியாமையால் வரும் மனஎதிர்பார்ப்புகள் அனைத்தையும் துண்டித்து, சில வினாடிகளோ! சில நிமிஷங்களோ, சில மணிகளோ, (நாள் ஆகாது) நிறுத்தி, தவிக்க வைப்பான். இந்த தவிப்பு நிரந்தரமல்ல. தற்காலிகமாக, பயிற்சியின் நிமித்தம் கொடுப்பதாகும்.

இயலாத்தன்மை யென்பதில், மனசோர்வு அயர்வு வருங்கால், இவன் எதிர்பார்ப்பு நிலையில், காரியம் நடைபெறாது. இவன் எதிர் பாராமல், தெய்வம் மனுஷ்யாணம்! என்ற நிலையில், காரியம் நடைபெறும். முதலில் திகைத்து கலங்குவான்! பின் ஆனந்தம் அடைவான். இதுவே இயலாத்தன்மையாகும்!

இறை குரு "கருணையை" பெறுவது என்றால், உன்னுடைய பரிபூரண மான, சர்வார்ப்பணமான, உலகம் நிலை பெயரினும், உன் நாவமே சிதைந்து போனாலும், மாபெரும் இழைப்பு நேரிட (நேரிட்டாலும்) இருந்தாலும், "எல்லாம் அவனே" என்ற "நம்பிக்கை" ஒன்றுவேயே கருணையைப் பெறமுடியும்! உன் நம்பிக்கையை, வைத்துக் கொண்டு, அந்த ஸ்ரீ பகவான், "தெய்வம் மனுஷ்யாரூம்"! "மனிதவடிவில் தெய்வம்!" என்றநிலையிலும்; நாம் சூட்சுமவடிவில் இருந்து கொண்டும், உன்னை ரக்ஷிக்க அவனுக்கு திறமை உண்டு.

தெய்வம் மனிதவடிவில், அப்போதைக்கப்போது, தோன்றி அருள்பாலிக்கும் போது, இது நம்முடைய "இறைகுரு" வடிவமே (அவரே வந்திருக்கிறார்) என, உணர ஒட்டாமல் தடுப்பது அல்ல, அல்ல, "மறைப்பது" உன்னுடைய மாயா மனமாகும்!

உ

காரணம்:- பலபல காலமாக, "உறவு", "சுற்றம்", "நட்பு" இவைகளின், நாமரூபங்களிலேயே

பழகி, பழகி, பழகி, பழகி, பழகி, பழகி,

"பழகிப்போன" மனமானது, அந்தந்த நாமரூபங்களிலிருந்தான், எண்ணுமே யல்லாது. இது நம் ஸ்ரீபகவானே என, எண்ண முடிவதில்லை! இதற்கு எல்லாம் அவன் பொருளே! எல்லாம் அவன் செயலே!!

"அவனன்றி அணுவும்" அசையாது!

என்றிட உணர்வு, வராததே காரணமாகிறது. இந்த தெய்வீக உணர்வு, மேலோங்கிடில் தூல சம்பந்த, "உணர்ச்சிகள்"! அவஸ்யம் நசிக்கும்!

தூல உணர்ச்சிகள் நசித்தாலும், இறை உணர்வு பெருகும்!

இறை உணர்வு மேலோங்கிடிலும், தூல உணர்ச்சிகள் கெடும்!!

பாமர மக்கள் (அறியாமையின் மனிதர்கள்) உணர்ச்சிகளுக்கு, அடிமையாவது சகஜமே! அவர்கள் உடல் உலக பொருள் தனிலேயே, மயங்கி சொந்தம் கொண்டாடி அதை இன்ப துன்பமாக, அவைத்து ஹிம்சை பெருக்கிக் கொண்டு, ஜனன மரணத்தில், அழுவது சகஜமே! ஆனால்?

உ

ஆத்ம சாதனை செய்து வரும், "என்" குழந்தைகளாகிய நீங்கள் அனைவரும், அந்த மயக்கத்தில் சிக்க வேண்டாம் என்று, உங்கள் அனைவரின் பாதம் பணிந்து வேண்டுகிறேன்!

ஸ்ரீபகவானின் "கருணைக்கு" ஓர் விளக்கம்!

நிர்க்கதி உண்டானால் மட்டும் "பக்தி"!

உண்மை என்பதே ஸத்தியம்! நிர்க்கதி என்பது, ஆதரவற்ற நிலையாகும்! நமக்கு பிடித்தமான, ஓர் ஆதரவு என்ற ஆதாரம், உள்ளமட்டும், இறை ஆதரவு என்ற கருணையைப் பெற முடியாது!

ஓர் மாணவன் தன் குருநாதரிடம், என் குடும்பம் தாத்தா பாட்டி, அம்மா அப்பா, மனைவி குழந்தைகள், அண்ணா தம்பி, அக்கா தங்கைகள், மாமன் மைத்துனன், மற்றும் பிரியம் போல் உள்ள அனைத்து உறவினரும்! என் மேல், எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது என் ஒருவனுக்கே தெரியும். ஏனையோர் அறியார் என்றான்! குருதேவர் சிரித்துக் கொண்டே குழந்தாய்! அது அன்பல்ல. பாசம் என்றார். அன்புக்கும் பாசத்திற்கும், என்ன வித்தியாசம் என்றான்? "பாசம்" என்பது, உடல் பொருள் சம்பந்தம் உள்ளது! "அன்பு" என்பது உள்ளத்தின், கனிவும் கருணையும் என்றார்! அப்படியானால் என் குடும்பத்தார், என் மீது அன்பு காட்டாமல் பாசம் காட்டுகிறார்கள் என்று, சொல்கிறீர்கள் என்றான்!

ஆமாம் குழந்தாய் என்றார்! அது சரி,
அது அன்பா பாசமா? என்பதை அப்புறம்
விளக்கம் கேட்டுக் கொள்கிறேன் இப்போது
என் குடும்பத்தார் "என்னை" பற்றி
இருக்கிறார்களா? அவர்களை "நான்"
பற்றியிருக்கிறேனா? என்றான்?

உன் குடும்பத்தாரை "நீதான்" பற்றியிருக்கிறாய்!
என்றார்!

இதை நிரூபிக்க முடியுமா? எனக் கேட்டான் அம்மாணவன்.

ஓ நிரூபிக்க வா மேலே, என அவனை அழைத்துக் கொண்டு ஓர் ஏரிக்
கரைக்கு வந்தார் ஸ்ரீ குருதேவர். அந்த ஏரிக் கரையில், ஓர்
பெரிய ஆலமரம் இருந்தது. அம்மரத்தின் கிளை ஒன்று,
அந்த ஏரியின், கால்பகுதி வரை தாழ்ந்து, வளர்ந்து இருந்தது.

மாணவனை அழைத்து, அம்மரத்தில் ஏறச் சொன்னார்!
அவன் அதில் ஏறினான். அந்த தாழ்ந்த கிளையை, மெது
வாக பற்றி, கடைசி நுனி வரை செல் என்றார். அவனும்
அவ்வாறே சென்றான். அக்கிளையைப் பற்றிய வாறு,
தொங்கு என்றார். அவனும் அவ்வாறே, அக்கிளையைப்
பற்றிக் கொண்டு, தொங்குகிறான். நன்றாக இறுகப் பற்றி
க் கொள் என்றார். அவனும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டான்.

இப்போது ஸ்ரீ குருதேவர் கேட்டார்? அன்பான குழந்தாய்!
அக்கிளையை "நீ பற்றியிருக்கிறாயா" ?????
அல்லது அக்கிளை "உன்னைப் பற்றி" இருக்கிறதா?? ???
என கேட்டார் குருதேவர்?

குருதேவா! "நான்தான்" அக்கிளையைப் பற்றி இருக்கிறேனே தவிர, அக்கிளை "என்னைப்" பற்றவில்லை என்றான்.

குருதேவரும் சிரித்துக் கொண்டே, எம் அன்பான குழந்தாய்! அக்கிளையை, எப்படி பற்றி இருக்கிறாய் என்றார்? அம்மாணவனும் குருதேவா! அக்கிளையை, "நான் என் இரு கரம் கொண்டு, இறுகப் பற்றி இருக்கிறேன் என்றான்! இப்போது, உன் இரு கைகளையும், விட்டு விட்டால் நீ என்னவாய் என்றார்? ஏரி ஜலத்தில் விழுந்து விடுவேன் என்றான்! உன் கரங்கள் இரண்டும், அக்கிளையை விட்டால், நீ ஜலத்தில் விழ, ஒரு மணி நேரமாகுமா? ஒரு நாள் ஆகுமா? ஒரு வாரமாகுமா? ஒரு மாதம் ஆகுமா? ஒரு வருஷமாகுமா? என சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார். அம்மாணவனும், பவ்யமாக சிரித்துக் கொண்டே இப்படிச் சொன்னான்! என் குருபெருமானே! இது என்ன அசட்டுத்தனமான கேள்வி? மணியாவது? நாளாவது? வாரமாவது? மாதமாவது? வருஷமாவது? "அடுத்தவினாடியே", ஏரி ஜலத்தில், வீழ்ந்து விடுவேன் என்றான்! குருதேவரும் சரி சரி, உன் கைகளை விட்டு, ஜலத்தில் விழுந்து நீந்திக் கொண்டு, இங்கு எம்மிடம் வா என்றார். அம்மாணவனும், அவ்வாறே ஜலத்தில் வீழ்ந்து, நீந்தி கரையில் குருதேவரிடம் வந்து சேர்ந்தான்!

உ

ஸ்ரீ குருதேவர் வாசகமாவது!

குழந்தாய்! அம்மரத்தின் இலை, தழை, கிளை, பூ, பிஞ்சு, காய், கனி போன்றதே, "உன் குடும்பம்!" மேலே கூறிய இவை அனைத்தும், "அம்மரத்திற்கு!"

அன்னியமில்லை என்பதே ஸத்தியம்! அவை அனைத்தும் ஒழுங்காக பாரபக்ஷ தோஷமில்லாமல், எந்த சிரமமும் இல்லாமல் ஒழுங்காக இருக்கின்றன (செயல்படுகின்றன) அம்மரமே இயற்கையின் இறைவனாகும்! அம்மரத்தின், இலை, தழை, கிளை, பூ, பிஞ்சு, காய், கனி, இவை அனைத்தும் அம்மரத்திற்கு அன்னியமில்லை! ஆனால் நீயோ, "பகவான்!" அம்சமாகிய "ஆத்மா" ஆவாய்! நீ இங்கு அவன் கருணையினால், விளையாட வந்தவனே. உனக்கு "மனம்!" என ஒன்றை தம்மாயாவிலிருந்து பிரித்து, விளையாட கொடுத்தானேயன்றி, "வினையமாக" (வினையாக) கொண்டாட கொடுக்கவே இல்லை! சங்கல்பம் விகல்பம் (கற்பனையும் அதன் குற்றவுணர்வும்) "ஆசை, கோபம்!"

உ

விளையாட்டின் நிமித்தம், உனக்கு
தேவையென்றே ஸ்ரீ பகவான் கொடுத்தான்.
ஆனால் அவை இரண்டையும் (ஆசையையும்,
கோபத்தையும்) பேராசை, மோகம்,
காமம் எனவும், குரோதம், விரோதம்,
அஹங்காரம் எனவும், ஆக்கிக் கொண்டு, இவை அனைத்தை
யும், உடைமை, உரிமை பாராட்டும் நிலையில், மானவமானம்
இரு, சுரணை, வசை, வெட்கம் என்ற நிலையில்,
"அபிமானம்" கொண்டு, அம்மன
வலையில் சிக்கிக் கொண்டாய்! அம்மரத்திலுள்ள,
இலை, பூ, பிஞ்சு, காய், கனி ஆகிய இவை "ஐந்தும்
அளவோடு" புசிக்க (விளையாட) கொடுத்
தானேயன்றி, உரிமையும், உடைமையும், ஆதிக்கமும்,
அதிகாரமும், அஹங்காரமும் பண்ணக்
கொடுக்கவேயில்லை! இப்போது நீ அக்கிளையை பற்றிய
நிலையில் சொல்லும்போது "நான்" என்றும்,
"என்னுடையது" என்றும், உன்னுடைய
(அஹங்கார அபிமான) இருகரங்களாலும் பற்றிக் கொண்டு,
குடும்பமே என்னைப் பற்றியிருக்கிறதென்று சொல்கிறாயே
இது பொருத்தமா?

நீகாணும் அனைத்து "நாமரூப"! வஸ்துக்களும், உறவு சுற்ற நட்புகளும், அம்பரம் என்ற, "இறை" சொரூபத் திற்கு, அன்னியமில்லை! இலை, பூ, பிஞ்சு, காய், கனி, அனைத்தும், போக போக்கிய வஸ்துக்கள் யாவும், உன் விளையாட்டின் நிமித்தம் கொடுத்தவைகளாகும். நீ அவைகளை, "உன்னுடையதாக"! பாவனை கொண்ட தன்மையே, "வினை" பெருக்கமும் "ஜனனமரண"! இணைப்புமாகும். உன் சொந்த, பந்த, பாச, பற்று, எல்லாம், "நான்"! என்ற அஹங்கார, அதிகார, ஆதிக்க சம்பந்த உரிமையும், உடைமையும்! "என்னுடையது"! என்ற சூது, சுரணை, வஞ்சனை, வெட்கம், மான அவமானம் என்ற "அபிமானமும்"! ஆகும்! அதாவது நான் என்னுடையது என்ற, அஹங்கார, அபிமானப்பிடிப்பே, உன் இருகரங்களாகும். நீயாகவே உன் குடும்பத்தை பலமாக நான் காப்பாற்றுகிறேன்! என்றெண்ணுவதும்! என்னுடையவர்களே என மார்தட்டிக்கொண்டு

உ

பற்றிக் கொண்டு, குடும்பம் என்னைப்
பற்றி யிருக்கிறதென்று, அறியாமையின்
அதாவது, உன் கவனக்குறைவில்,

சொல்வது சற்றும் பொருந்தாது. உன்
மனமடமையான, "நான்" என்ற
அஹங்காரத்தையும், "என்னுடையது" என்ற அபிமானத்தையும், எந்த விநாடி நிர்மூலமாக்கி
விடுகிறாயோ, "அந்த விநாடியே" "நீ ஜீவன் முக்தனே"!!!

"நம்பிக்கை" என்றால் நம்புவது உன் பணியாகும்! கைகொடுப்பது ஸத்குரு கடமையாகும். ஸ்ரீ பகவானை "நம்பினால் கருணை" பெறலாம்! ஸத்குருவை "நம்பினால்" அபய கரம் பெறலாம்! ஸ்ரீ பகவான் வேறு, ஸத்குரு வேறல்ல! இரண்டும் ஒன்றே! ஆகவேதான் "நம்பினால்" கருணையும் பெறலாம் அபய கரமும் பெறலாம் இது உறுதி

நம்பிக்கை கடவுளாகும்! சந்தேகம் காலனாகும்!!
எல்லாம் ஒன்றே! அது நவமே!
அது யாவும்!
அது நீயே! இது ஸத்யம்! ஸத்யம்!! ஸத்யம்!!!

பாபா.

"மாயவனும்" "மாயையும்"!

தண்டகவனத்தில், ஸ்ரீ ராமன் தம் மனைவி சீதையை, பறிகொடுத்த நிலையில், தம்பி லக்ஷ்மணனுடன், சீதாவை தேடிக்கொண்டு சீதா! சீதா!! என அலறி அலறி அழுத நிலையில், மேற்கு தொடர்ச்சி மலை காடுகளில், தென் திசையை நோக்கி, போய்க்கொண்டிருக்கிறான்!

அதுசமயம், கைலாயத்தில், பரமனாகிய பரமேஸ்வரனுடன்! அன்னை பார்வதிதேவி! இக்காட்சியை கண்ணுற்றாள்!

பார்வதி:- ஸ்வாமி! இந்த ராமன், மஹாவிஷ்ணு அம்ஸம் தானே?

சிவபெருமான்:- ஆமாம் பெண்ணே!

பார்வதி:- அப்படியானால், இந்த ராமாவதாரம், "பூர்ணாவதாரம் தானே"?

சிவபெருமான்:- அதிலென்ன சந்தேகம்? நம் ராமன் பூர்ணாவதார சொரூபமே!

பார்வதி:- அப்படியானால்? பூரணாவதாரத்திற்கு, "சோகம்", "மோஹம்", "பயம்", "கலேஸ்", "துக்கம்", ஏன்?

சிவபெருமான்:- நீ எவைகளை வைத்து இந்த ஐந்து தர்க்குணங்களையும், கற்பனை பண்ணி பார்க்கிறாய்?

பார்வதி:- நீங்கள் காணவில்லையா,
இந்த ராமனின் சோகக் காட்சியை?
மனைவியை பிரிந்துவிட்டோமே
என்ற "பிரிவாற்றத்"
துயரத்தால், யாம் மேலே கூறிய, ஐந்து குணங்களும்,
அந்த ராமனை இந்தப்பாடு படுத்துகிறதே! பூரண நிறைவு,
உள்ள ஒருவனுக்கு, இக்குணங்கள் இருக்கக்கூடுமோ?
சிவபெருமான்:- தேவி! எம் ராமனிடம், நீ சொல்லும்
துர்க்குணங்கள் "ஸத்தியமாய்"!
உண்டு என நம்புகிறாயா?
தேவி:- நேருக்கு நேராக, எம் "கண்களால்"!
காண்கின்றோம்! அவன் சீதா! சீதா! என்று,
அலறும் அலறல் எம் "காதுகளால்"!
கேட்கின்றோம்! அவன் கண்களில், சோகக்கண்
ணீர் தாரை தாரையாக, கொட்டுகிறது! ஓர்
"திடப்பிரக்ஞைக்கு"! இவை,
எப்படி இருக்கக்கூடும்? இவைகள் இருந்தால்,
அவன் "ஸாமான்யன் தானே"?
பெருமான்:- (கடகடகடகடகட வென சிரித்துக்கொண்டே)

உ

ஓம் தேவி! நீ சொல்லும் நிலையில்,
ஸாமான்யனும் இருக்க முடியும்!
அதைப்போல, ஓர் சிறந்த நடிகனும் இருந்து நடிக்க முடியுமல்லவா?

தேவி:— ஸ்வாமி! அப்படியானால், இந்த
ராமன், நடிக்கிறான் என்று சொல்கிறீர்களா?

பரமன்:— என் அறிவுக்கு அவ்வாறுதான் தோன்றுகிறது.
உனக்கு சந்தேகம் தோன்றினால், நீயே நேரில்
சென்று, பரீக்ஷித்து பார்க்கலாமே?

இவ்வாசகங்களை கேட்ட பார்வதி தேவி, உடனே பூலோகம்
வந்து, பரீக்ஷித்து பார்க்கும் நிமித்தம், எம் ராமன்,
எந்த சீதாவை தேடி அலறி அழுது அலைகிறானோ அந்த
சீதாவாக, தம் மாயையினால், வடிவெடுத்து ராமனுக்கு எதி
ரில் வருவதைப் போல், ஓர் செடி மறைவிலிருந்து வந்து சேலைத்
தலைப்பை ஒதுக்கிக்கொண்டு நாணிக்கொண்,
நம் மாயாவின், ஸாகஸத்தை, காட்டி நின்றாள் தேவி!
மாயாவின் அதிபதியாகிய மாயவனாம்
ஸ்ரீராமனும், அவள் அறியாவண்ணம் சிரித்துக்கொண்டே
செடிகொடிகளை, ஒதுக்கிக்கொண்டே, வேறு வழியாக,
சென்றுவிட்டான். நம்மை கவனிக்காமல் தான், இந்த
ராமன் செல்கிறான் எனக் கருதியவளாக, சற்று முன்
சென்று, முன்போலவே, அவன் வழியை மறைத்து,
நின்றாள். முன்போலவே ஸ்ரீராமனும் ஒதுங்கிச்
சென்றான். இப்படியாக, மூன்று முறை, லோக
மாயாவான தேவி முயற்சி செய்தும், பயன் அளிக்கவில்லை.

உ

நான்காவது முறையாக, பார்வதி தேவியானவர், ஸ்ரீராமனின் முன் வந்து, சீதாவாக, வழி மறித்து நிற்க, எம் ராமன் சொன்னான்:— அம்மா தாயே! "மாயா"! இன்று விளையாட, உனக்கு வேறு இடம், கிடைக்கவில்லையா?

தேவி:— தாங்கள் சீதாவைத் தேடித்தானே அவளை அழுது தேடி அலைகிறீர்கள்? ஆகவே யாம் சீதாவாக வந்தோம். எம்மை எப்படி கண்டு கொண்டீர்கள்?

ராமன்:— எம்மிடம் தோன்றியவளே நீ! எம்மிடமே உன் விளையாட்டா? யாம் இப்போது போட்ட வேடத்திற்கு, "நடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!" நாய் வேஷம் போட்டால், குரைக்க வேண்டும்! கழுதை வேஷம் போட்டால், உதைக்க வேண்டும்! "யாம்" இந்த வேடத்திற்கு, "அழுது" ஒலிக்க வேண்டும்! யாம் இப்படி நடிக்கவில்லையாயின், எம்மை பின்பற்றும், "ஞானிகளும்" நடிக்கத் தயங்குவர்! ஆகவே திறம்பட நடிக்கவாம். அந்த நடிப்பில் "நான்"! "எனது" என மயங்கி விடக்கூடாது! எமது நடிப்பில், வாலி வதம்! அனுமன் சகாயம்! சேது பந்தனம்! விபீஷண சரணாகதி! பின்னர் ராவண கும்பகர்ண வதம்!

முடிவில் "சீதா அக்கினி"
பிரவேசம் செய்த பிறகுதான், சீதா
எம் மனைவியாவாள்! அதற்கு முன்
னதாக, கதையையே மாற்றுகிறாயே?
திட்டமிட்டு தயாரிக்கப்பட்ட, கதையில் மாற்றம்
மறுப்பு, எதுவும் இல்லை!

ஸ்ரீ தேவி:— அப்படியானால், மாரீசனானவன் மாய
மானாக, வரும் போது அவனை இன்னார் எனத்
தெரிந்துதான், "தெரியாதவன்"
போல் அம்மான் பின்னால் சென்றாயா?

ஸ்ரீராமன்:— ஆமாம்! அதுவும் ஓர் திட்டமிட்ட காரியமே.
நடிப்பு என வந்துவிட்டால், "மனம்"
"படைத்த" மனிதர்கள் கண்களுக்கு,
உண்மையாகவே தோற்ற வேண்டுமே. அந்த
மாரீசனை, முடித்து கிடத்தியும், ஓர் உண்மையை
புகட்டியிருக்கிறேன். என்னவென்றால்? எம்
தம்பி லக்ஷ்மணன், எம் ஸ்ரீ மாதா பிதா எம்மை வனத்
திற்கு அனுப்பியதை எண்ணி அதிகம் துக்கித்து,
அன்று! "விதிப்படி"யெனச் சொல்கிறாயே.
அந்த விதியை, யாம் இப்போது மாற்றிக்
காட்டுகிறோம், எமக்கு அனுமதி கொடுங்கள் என்றான்.

உ

அதற்கு யாம் தம்பி! பொறு! பொறு!

நீ விதியை, மாற்றும் திறமையை, பின் நெருக்கடியில் காட்டுகிறோம். அங்கு உன் திறமையை காட்டு என்றோம். அதன்படி, யாம் மாரீசன் என்ற, மான் மாயமான்தான், எனத் தெரிந்தும், ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் மானின் பின் சென்று, அதை முடித்தோம். நம் அண்ணியாருக்கு, காவலாய் நின்ற, எம் தம்பியை, எம் சீதா, "சந்தேக" நோக்குடன், ஓர் கடும் சுடும் கபட வார்த்தை சொன்னாள். அவ்வார்த்தை யாவது:- "போனவன் காணி" "இருந்தவனுக்கு"! என எண்ணினயா? எனகேட்டாள். இந்த ஒருவார்த்தையால் தம் "வைராக்கியத்தை"! இழந்தான் தம்பி லக்ஷ்மணன். அங்கு விதியின் வழியே அது சென்றது அங்கு "விதியை" அவன் வெல்ல முடியவில்லை; என்று சொல்வதை விட, திட்டமிட்ட காரியம், திட்டமிட்டபடி, ஒழுங்காக நடைபெற்றது. ஆகவே இந்த நிகழ்ச்சி, ஜீவநதியில் "மனம்" படைத்தோருக்கு, ஓர் மாபெரும் "தோல்வியாகும்"!

உ

மனதை மாயையிடமும் (இறைவனிடம்)
விட்டவர்களுக்கு, தோல்வியும் இல்லை!
அதன் சோர்வும் இல்லை! அங்கு சாட்சி
பாவனை மேலோங்குவதால், வெற்றி தோல்வி,
இல்லாமலும், லாபநஷ்டம் இல்லாமலும்
உள்ள "ஸமநிலை" ஆகும்! இதை உணர்வோர்க்கு
சொன்னால், எவரும் ஏற்க முடியாது! ஏற்க முடியாதுதான்!
இங்கு புண்ணிய பாவங்கள், பின்னிவிளையாடுவதால்,
இவைகளை ஏற்க முடியாது!
ஆனால் சாட்சிநிலையில், (தெய்வீகத்தில்) ஸத்திய தர்மங்கள்
"நிறைவோடு"! இருப்பதால், இங்கு எந்த
பேதமோ! விருப்பு வெறுப்போ! குற்ற உணர்வோ!
அதைச்சார்ந்த, புண்ணிய பாவமென்னும், லாபநஷ்டமோ
இருக்க முடியாது! இங்கு சாந்தி, அமைதி மௌனம்,
இவற்றுடன்கூடிய, "ஆனந்தம்" ஒன்றே நிலவும்!
ஆனால், பரசொரூபத்திற்கு, புண்ணிய பாவங்களோ,
ஸத்திய தர்மங்களோ, இல்லவே இல்லை. அங்கு அனைத்தும்,
ஒன்றாய், "தாம்தாமாய்" அதுவாகவே இருக்கும்!
அந்நிலை பெற, உங்கள் அனைவரையும், வாழ்த்தி இந்த
இதழை முடிக்கிறேன்!
எல்லாம் ஒன்றே! அது நானே!

பாபா.

அது யாரோ!
அது நீயே! இது ஸத்தியம்! ஸத்தியம்!! ஸத்தியம்!!!

அன்பின் குடில்
எல்லாம் நீ!
Abode of Love
You Are Everything!